ИЗАБРАНА ДЕЛА ЧАРЛСА БУКОВСКОГ

књига 3

чарлс буковски

ЖЕНЕ

РОМАН

превео с енглеског
Флавио Ригонат

ЛОМ
БЕОГРАД / MMXIX

Наслов оригинала

Charles Bukowski

WOMEN

Copyright © 1997 by Linda Lee Bukowski

Ж Е Н Е

„Многе праве људе сахранила је жена.“

Хенри Кинаски

Овај роман је плод маште и ниједан лик у њему не представља неку особу нити комбинацију живих или мртвих особа.

1.

Било ми је 50 година и већ четири године нисам спавао са женом. Нисам ни излазио са женама. Гледао сам жене у пролазу, на улици или било где, али гледао сам их без жеље, с осећањем да то нема сврхе. Дркао сам редовно, али нисам ни помишљао да се упустим у однос са неком женом – чак и у асексуалном смислу. Имао сам ванбрачну ћерку од шест година. Живела је с мајком, а ја сам плаћао алиментацију. Био сам ожењен, давно, још у својој тридесет петој. Тај брак је трајао две и по године. Жена се развела од мене. Само једном сам волео. Умрла од акутног алкохолизма. Умрла је у четрдесет осмој, када сам ја имао тридесет осам. Моја жена је била дванаест година млађа од мене. Можда је и она сада мртва, мада не могу баш да тврдим. Писала ми је дугачка писма за сваки Божић, пуних шест година после развода. Никад нисам одговорио. . .

Не знам тачно када сам први пут видео Лидију Венс. Било је то пре шест година, у време када сам после дванаест година службе дао отказ у пошти и покушавао да постанем писац. Сав сам био погубљен и пио сам више него икад. Покушавао сам да пишем први роман. Сваке ноћи сам пио по флашу виског и десетак пива током писања. Пушио сам

јефтине томпусе, куцао на машини, пио и слушао класичну музику на радију до зоре. Одредио сам себи норму од десет страница за ноћ, али до следећег дана никада нисам знао колико је испало. Устао бих око подне, повратио, затим прелазио у дневну собу да пребројим папире на каучу. Увек бих пребацио оних десет. Понекад би ту било 17, 18, 23, 25 страница. Наравно, тај ноћни рад је требало поправити или бацити. Написао сам први роман за двадесет једну ноћ.

Власници куће у којој сам тада живео становали су са дворишне стране и мислили су да сам луд. Сваког јутра после буђења налазио сам пред вратима велику папирну кесу. Садржај кесе се мењао, али је унутра најчешће било парадајза, зелене салате, наранџи, младог лука, супе у конзерви. Пио сам пиво с њима сваке друге вечери, до четири-пет ујутру. Стари би заспао, а онда бисмо се стара дама и ја држали за руке, и ја бих је повремено љубио. Увек би добила велики пољубац на вратима. Ужасно је била изборана, али шта се ту може. Била је католик и згодно је изгледала кад стави свој розе шеширић и пође недељом ујутро у цркву.

Мислим да сам упознао Лидију Венс на свом првом читању поезије. То је било у књижари на Кенмор авенији. И тада сам био погубљен. Изнад свега тога, а ипак тотално погубљен. Кад сам ушао, било је места само још за стајање. Питер, који је водио радњу и живео са црнкињом, показао ми је на хрпу новчаница испред себе: „Ово је лудило“, рекао је. „Кад бих могао да их увек овако спакујем унутра, нашло би се кинте за још један пут до Индије!“ Мој улазак је изазвао аплауз. Никад не штедим себе кад читам поезију.

Читао сам пола сата, онда сам тражио паузу. Још сам био трезан и могао сам да осетим очи како пиље из мрака у мене. Неколико људи попело

се да разговара са мном. Кад сам остао сам, дошла је Лидија Венс. Седео сам за столом и пио пиво. Ослонила се са обе руке о ивицу стола, нагнула се и гледала ме. Имала је дугу смеђу косу, прилично дугу, истурен нос, а једно око није баш гледало као оно друго. Али из ње је избијао живот – знао си да је ту. Осећао сам неко струјање између нас. Нешто од тога било је нејасно и одбојно, али било га је. Гледали смо једно у друго. Лидија Венс је носила каубојску кожну јакну с ресама око врата. Имала је добре сисе. „Волео бих да ти покидам те ресе с јакне", рекао сам, „одатле би могли да почнемо!" Лидија је отишла. Није успело. Никада нисам знао шта да кажем девојкама. Али какво дупе! Гледао сам у то магично дупе док се удаљавало. Носила је тесне фармерке, и ја нисам могао да одвојим поглед док је одлазила. Обавио сам други део читања и заборавио на Лидију, као што сам заборављао жене поред којих сам пролазио на улици. Узео сам своје паре, потписао неке салвете, неке папириће, изашао, сео у кола и вратио се кући.

И даље сам радио на првом роману. Никада нисам почињао с писањем пре 6 и 18 поподне. Некада сам у то време стартовао на послу у Терминал Анекс пошти. Било је шест поподне кад су дошли. Питер и Лидија Венс. Отворио сам врата. Питер је рекао: „Види Хенри, види шта сам ти довео!"

Лидија је скочила на сто. Фармерке су јој биле невиђено тесне. Витлала је дугом смеђом косом. Била је луда; била је чудесна. Први пут сам постао свестан да бих могао да водим љубав с њом. Почела је да рецитује. Своју поезију. Катастрофа. Питер је покушао да је заустави: *„Не! Не! Нема рецитовања у кући Хенрија Кинаског!"*

„Пусти је, Питер!"

Хтео сам да гледам њено дупе. Ходала је горе-доле по столу. Онда је заиграла. Махала је рукама. Поезија је била грозна, њено тело и лудост нису. Лидија је скочила са стола.

„Како ти се свиђа, Хенри?“

„Шта то?“

„Поезија.“

„Никако.“

Лидија је стајала с листовима своје поезије у руци. Питер ју је дохватио. „Ај’ се јебемо!“ рекао је. „Дођи да се јебемо!“

Одгурнула га је.

„Добро“, рекао је Питер. „Одох ја!“

„Иди. Имам кола“, рекла је Лидија. „Могу сама да се вратим.“

Питер је пошао ка вратима. Зауставио се и окренуо. „У реду, Кинаски! Не заборави шта сам ти довео!“

Тресnуо је вратима и нестао. Лидија је села на кауч, близу врата. Сео сам поред ње. Гледао сам је. Обарао ме њен изглед. Додирнуо сам ту дугу косу. Била је магична. Повукао сам руку. „Зар је сва та коса заиста твоја?“ упитао сам. Знао сам да јесте. „Да“, рекла је. Додирнуо сам јој браду и опрезно покушао да окренем њену главу према себи. Нисам баш сигуран у таквим ситуацијама. Пољубио сам је, само уснама.

Лидија је скочила. „Морам да идем. Плаћам девојку да ми чува децу.“

„Слушај“, рекао сам, „остани. Платићу ја. Остани још мало.“

„Не, не могу“, рекла је. „Морам да идем.“

Пошла је ка вратима. Ишао сам иза ње. Отворила је врата. Затим се окренула. Покушао сам да је ухватим још једном. Подигла је главу и скоро неосетно ме пољубила. Онда се измакла и дала ми

неке откуцане папире. Врата су се затворила. Сео сам на кауч с папирима у руци и слушао звук мотора њених кола.

Песме су биле повезане, илустроване цртежима, с насловом ОННННА. Прочитао сам неке. Биле су занимљиве, духовите и провокативне, али лоше написане. Спевале су их Лидија и њене три сестре – све заједно тако раздрагане, храбре и јебозовне. Одбацио сам папире и отворио флашу вискија. Напољу је био мрак. На радију су пуштали углавном Моцарта, Брамса и Бетовена.

2.

После дан-два, добио сам поштом песму од Лидије. Дугачка песма, овако је почињала:

> Изађи, стари троле,
> изађи из своје рупе тамне, стари троле,
> изађи на сунце с нама и допусти нам
> да ти ставимо цвеће у косу. . .

Песма ми је даље говорила како би лепо било играти на пољима са женским фауницама, које би ми донеле радост и истинску спознају. Убацио сам писмо у фиоку на комоди.

Следећег јутра пробудило ме куцање по стаклу улазних врата. Било је пола једанаест.

„Носи се“, рекао сам.

„Ја сам. Лидија.“

„Добро. Чекај мало.“

Навукао сам кошуљу и неке панталоне и отворио врата. Онда сам се сјурио у купатило и повратио. Хтео сам да оперем зубе, али само сам опет

повратио – од слаткастог укуса пасте преврнуо ми се желудац. Изашао сам.

„Болестан си“, рекла је Лидија. „Да одем?“

„Ма не, добро ми је. Увек се овако будим.“

Лидија је лепо изгледала. Светлост се пробијала кроз завесе и падала на њу. Имала је наранџу коју је бацала у ваздух. Наранџа је блеснула на јутарњем сунцу.

„Не могу да останем“, рекла је. „Али хоћу нешто да те питам.“

„Питај.“

„Ја сам вајарка. Хоћу да вајам твоју главу.“

„Добро.“

„Мораћеш да дођеш код мене. Немам атеље. Мораћемо да обавимо то код мене. Неће ти сметати?“

„Не.“

„Гледај да дођеш до једанаест ујутру. Деца долазе из школе поподне и онда не вреди.“

„Бићу тамо у једанаест“, рекао сам јој.

Седео сам преко пута Лидије, у њеној кухињи. Гомила глине стајала је између нас. Почела је с питањима.

„Јесу ли ти живи родитељи?“

„Не.“

„Волиш ли Лос Анђелес?“

„Мој град.“

„Зашто тако пишеш о женама?“

„Како?“

„Знаш ти како.“

„Не знам.“

„Ето, мислим да је стварно срамота да човек који тако добро пише као ти не зна баш ништа о женама.“

Ћутао сам.

„Јебем ти! шта је Лиза урадила са. . .?“ Почела је да тражи по соби. „Ах, те девојчице што растурају мајчин алат!“

Лидија је нашла нешто друго. „Може и с овим. Мируј сад, опусти се, али не мрдај.“

Био сам јој окренут лицем. Обрађивала је гомилу глине дрвеном алатком, с петљом од жице на врху. Махала је том алатом по гомили глине. Посматрао сам је. Њене очи су гледале у мене. Биле су велике и тамне. Чак је и оно криво око добро изгледало. Узвраћао сам јој поглед. Лидија је радила. Време је пролазило. Пао сам у транс. Онда је рекла: „Хоћемо ли паузу? Јеси ли за пиво?“

„Аха. Може.“

Кад је кренула ка фрижидеру, пошао сам за њом. Извадила је флашу из фрижидера. Кад се окренула, обухватио сам је око струка и привукао. Поклопио сам је устима и телом. Држала је флашу пива испруженом руком. Пољубио сам је. Пољубио сам је још једном. Одгурнула ме.

„Добро“, рекла је, „доста. Чека нас посао.“

Сели смо опет на своја места и ја сам пио пиво, Лидија је пушила, а глина стајала између нас. Зазвонило је на вратима. Лидија је устала. Ушла је дебела жена, унезверених, преклињућих очију.

„То је моја сестра, Глендолин.“

„Здраво.“

Глендолин је привукла столицу и почела да говори. Та је баш *умела* да мење. Да је била сфинга, говорила би, да је била камен, говорила би. Питао сам се кад ће да се умори и оде. Чак и кад сам престао да је слушам осећао сам као да ме стреља ситним пинг-понг лоптицама. Глендолин није имала никакву представу о протеку времена, нити било

какву идеју да можда неком смета. Уопште није затварала уста.

„Слушај“, проговорио сам најзад, „кад ћеш да кренеш?“

Онда су сестре полуделе. Почеле су да се свађају. Обе су стајале и махале рукама. Викале су све гласније. Претиле су једна другој батинама. На крају – близу смака света – Глендолин је гигантским покретом тела искорачила напоље и отишла (али чула се и даље: њени распаљени вапаји) ка свом стану у другом делу зграде.

Лидија и ја смо се вратили у кухињу и сели. Узела је своју алатку. Њене очи гледале су у моје.

3.

Неколико дана касније ушао сам у Лидијино двориште, баш кад је наишла са улице. Била је код своје пријатељице Тине, која је становала на углу. Изгледала је наелектрисано тог јутра, као и онда кад је била код мене, с наранџом.

„О“, рекла је, „имаш нову кошуљу!“

Истина. Купио сам кошуљу јер сам мислио на њу, јер сам желео да је видим. Знао сам да она то зна и да ме подјебава, али није ми сметало.

Откључала је врата, па смо ушли. Глина је стајала насред кухињског стола, испод мокре крпе. Скинула је крпу. „Како ти се чини?“

Лидија ме није поштедела. Ожиљци су били ту, алкохоличарски нос, мајмунска уста, очи стиснуте у пукотине, и ето немог задовољног кеза срећног човека, смешног, који осећа своју срећу и пита се откуд то. Она је имала тридесет година, ја преко педесет. Није ме било брига.

„Да“, рекао сам, „погодила си ме. Свиђа ми се. Али изгледа скоро довршено. Биће ми тешко кад буде готово. Било је лепих јутара и поподнева.“

„Није ти сметало у писању?“

„Не, пишем само кад падне мрак. Не могу да пишем дању.“

Лидија је подигла своју вајарску алатку и погледала ме. „Буди без бриге. Имам још доста да урадим. Хоћу да ово испадне како треба.“

У првој паузи, извадила је флашу вискија из фрижидера.

„Ах“, рекао сам.

„Колико?“ упитала је и високо подигла чашу за воду.

„Пола-пола.“

Сипала ми је пиће, а ја сам га попио на екс.

„Слушала сам о теби“, рекла је.

„Шта то?“

„Како тераш људе с врата. Како млатиш своје жене.“

„Млатим своје жене?“

„Да, неко ми је причао.“

Дохватио сам Лидију и љубили смо се дуже него икад. Притиснуо сам је уз ивицу судопере и почео да трљам курац о њу. Одгурнула ме, али сам је опет уловио насред кухиње.

Лидијина рука је дохватила моју и гурнула је испод фармерки, у своје гаћице. Јагодицом прста осетио сам вршак њене пице. Била је мокра. Љубећи је, продирао сам прстом све дубље у њу. Онда сам извукао руку, ослободио се, узео флашу и наточио пиће. Вратио сам се и сео за кухињски сто, а Лидија га обишла, села на другу страну и гледала у мене. Поново је почела да ради на глини. Лагано сам пио виски.

„Слушај“, рекао сам, „знам твоју трагедију.“

„Шта?“

„Знам твоју трагедију.“

„О чему је реч?“

„Није битно“, рекао сам, „заборави.“

„Хоћу да знам.“

„Нећу да те повредим.“

„Хоћу да знам о ком ђаволу је реч.“

„Добро, ако ми даш још једно пиће, казаћу ти.“

„У реду.“ Лидија је узела моју чашу и сипала пола вискија, пола воде. Испио сам и ову на екс.

„И?“ упитала је.

„Јебига, знаш већ.“

„Шта знам?“

„Имаш велику пицу.“

„Шта?“

„Није то ништа неуобичајено. Родила си двоје деце.“

Лидија је ћутала и радила на глини. Затим је оставила алатку. Прешла је на другу страну кухиње, поред врата. Посматрао сам је како се сагиње и скида чизме. Онда је смакла фармерке и гаћице. Пичка јој је била баш тамо и гледала у мене.

„Добро, мамлазе“, рекла је. „Показаћу ти да си се зајебао.“

Скинуо сам ципеле, панталоне и гаће. Клекнуо сам на линолеум, а онда легао преко ње. Почео сам да је љубим. Брзо ми се дигао и осетио сам како продирем у њу.

Почео сам да крешем. . . један, два, три. . .

Неко је куцао на улазна врата. Куцање детета – сићушне песнице, махнито, упорно. Лидија ме одгурнула. „То је *Лиза!* Није ишла данас у школу. Била је код. . .“ Скочила је и почела да навлачи одећу.

„Облачи се!“ рекла ми је.

Обукао сам се наврат-нанос. Лидија је отворила врата, и ето њене ћерке од пет година: „МАМА! МАМА! Посекла сам прст!“

Провирио сам у собу. Лидија је држала Лизу на крилу.

„Оооо, да види мама. Оооо, да пољуби мама прстић. Мама ће га излечити!“

„МАМА, боли!“

Погледао сам где се посекла. Било је скоро невидљиво.

„Слушај“, рекао сам Лидији, „видимо се сутра.“

„Жао ми је“, рекла је.

„Знам.“

Лиза је погледала навише у мене, сузе су текле и текле.

„Лиза неће дозволити да се ишта лоше деси њеној мами“, рекла је Лидија.

Отворио сам врата, затворио их и кренуо ка својој Меркури комети из 1962.

4.

Издавао сам мали часопис у то време, *Лаксативни приступ*. Имао сам два саиздавача, и осећали смо да штампамо најбоље песнике нашег времена. А и неке од оне друге сорте. Један од издавача био је двометраш, понављач средње школе за ретардиране, Кенет Мјулок, црнац, кога су издржавале мајка и сестра. Други издавач био је двадесет седмогодишњи Семи Левинсон, Јеврејин, а издржавали су га родитељи с којима је живео.

Отисци су били готови. Требало је само да их повежемо.

„Сад само остаје да направиш журку за сортирање отисака“, рекао је Семи. „Сервираш им пиће и ситне пиздарије, и пустиш *њих* да одраде посао.“

„Мрзим журке“, рекао сам.

„Ја ћу да позовем људе“, рекао је Семи.

„Добро“, рекао сам и позвао Лидију на журку.

Те ноћи, Семи је дошао са већ повезаним отисцима. Био је нервозан лик с тиком на лицу, и није био способан да чека да би видео своје песме одштампане. Сам је сортирао читав *Лаксативни приступ*, а онда га и повезао. Кенета Мјулока нигде нисмо могли да нађемо – или је већ био ухапшен или су га гањали.

Људи су долазили. Знао сам тек понеког. Отишао сам до газдарице, у дворишни део куће. Изашла је пред врата.

„Код мене је журка, госпођо О'Кифи. Волео бих да дођете с вашим мужем. Има доста пива, переца и чипса."

„О господе, нипошто!"

„У чему је ствар?"

„Видела сам те људе кад су улазили! Те браде, сва та коса и та офуцана одећа! Наруквице и огрлице. . . то су изгледа неки *комунисти!* Како само *трпите* такве људе?"

„Не трпим ни ја такве људе, госпођо О'Кифи. Ми само пијемо пиво и разговарамо."

„Боље да припазите на њих. Такви краду водоводне инсталације."

Затворила је врата.

Лидија је стигла прилично касно. Ушла је кроз врата као глумица. Прва ствар коју сам приметио био је њен велики каубојски шешир с нојевим пером. Није ни проговорила са мном, већ је одмах села до младог продавца из књижаре и упустила се у интензиван разговор са њим. Почео сам обилније да пијем и престао мало да се зајебавам. Продавац је био симпатичан дечко, покушавао је да постане писац. Звао се Ренди Еванс, али био је превише слуђен Кафком да би остварио ишта чисто у књижевној сфери. Штампали смо га у *Лаксатив-*

ном приступу да га не повредимо, а истовремено обезбедимо продају часописа у његовој књижари.

Пио сам пиво и мувао се по стану. Изашао сам позади на трем, сео на ограду и посматрао великог црног мачора како покушава да уђе у канту за ђубре. Кренуо сам ка њему. Скочио је с канте кад сам се приближио. Стајао је на метар од мене и гледао ме. Скинуо сам поклопац са канте. Смрад је био одвратан. Повратио сам у канту. Испустио сам поклопац на бетон. Мачор је скочио и стао са све четири на ивицу канте. Оклевао је, а онда, блистав на месечини, ускочио унутра.

Лидија је и даље причала са Рендијем, и приметио сам како својим стопалом додирује његово испод стола. Отворио сам пиво.

Семи је засмејавао екипу. Био сам мало бољи од њега кад сам хтео да се људи смеју, али те ноћи нисам био у форми. У стану је било петнаестак мушкараца и две жене – Лидија и Ејприл. Ејприл је била дрогирана и дебела. Лежала је на поду. После једно сат времена, устала је и отишла с Карлом, остарелим наркоманом. Тако је остало петнаестак мушкараца и Лидија. Нашао сам флашу виски у кухињи, изнео је напоље на трем и полако пио.

Мушкарци су постепено одлазили. Чак је и Ренди Еванс отишао. На крају смо остали само Семи, Лидија и ја. Лидија је причала са Семијем. Семи је рекао неколико духовитих ствари. Још сам био у стању да се смејем. Онда је рекао како мора да иде.

„Немој молим те да идеш, Семи“, рекла је Лидија.

„Пусти човека“, рекао сам.

„Аха, морам да идем“, рекао је Семи.

Кад је Семи отишао, Лидија је рекла: „Није требало да га отераш. Семи је духовит, Семи је истински духовит. Повредио си га.“

„Али ја хоћу насамо да причам с тобом, Лидија.“

„Мени је лепо с твојим пријатељима. Немам прилике да упознам разноразне људе као ти. Ја волим друштво!“

„Ја не волим.“

„Знам да не волиш. Али ја волим. Људи долазе да те виде. Кад не би долазили да те виде, можда би их више волео.“

„Не, највише их волим кад се не појављују.“

„Повредио си Семија.“

„Ма јебеш Семија, отишао је кући код маме.“

„Ти си љубоморан, несигуран си. Мислиш да ћу да спавам са сваким ко поприча са мном.“

„Не, не мислим. Него, јеси ли за пиће?“

Устао сам и сипао јој. Лидија је припалила дугачку цигарету и отпила гутљај.

„Добро изгледаш са тим шеширом“, рекао сам. „Вади га то пурпурно перо.“

„То је шешир мога оца.“

„Није му га жао?“

„Мртав је.“

Повукао сам Лидију на кауч и дуго је љубио. Причала ми је о свом оцу. Умро је и оставио за све четири сестре понеку пару. То им је омогућило да се осамостале, а Лидији да се разведе од мужа. Онда ми је испричала да је имала неку врсту нервног слома и да је провела неко време у лудници. Опет сам је пољубио. „Слушај“, рекао сам, „ај’ да легнемо мало. Уморан сам.“

Ту ме шокирала. Пошла је за мном у спаваћу собу. Извалио сам се на кревет и осетио како је села. Зажмурио сам и могао сам да погодим како скида чизме. Чуо сам како једна чизма пада на под, затим и друга. Почео сам да се свлачим на кревету. Усправио сам се и угасио светло изнад главе. Наставио сам да се свлачим. Љубили смо се још мало.